

PRIJATELJIMA
međunarodna knjiga poezije

NAKLADNIK
KULTura sNOVA
kulturasnova@gmail.com

ZA NAKLADNIKA
Zdravko Odorčić

UREDNIK
Zdravko Odorčić

PJESME ODABRALA
Safeta Osmičić

NASLOVNICU URADILA
Vesna Kominek

ORIGINALNA SLIKA NASLOVNICE
Tatjana Kozica

RECENZIJA
Mirzana Pašić Kodrić, mr. sc.

TISAK: ALFA graf, Petrovaradin

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod
brojem 000924976.

ISBN 978-953-7844-87-5

PRIJATELJIMA

međunarodna knjiga poezije

*Odabrane pjesme pristigle na konkurs
„Antologija poezije mojih prijatelja“*

108 bisera za moju poetsku ogrlicu

TRAG U VJEČNOSTI

Svi koji živimo, jednom moramo i otići u vječna lovišta. Neko se za života trudi da postigne više materijalnih vrijednosti, neko uz rad priušti i trenutke sreće, a neko živi boemski, ne mareći za materijalnim dobrima. I sve to ostaje samo u sjećanju onih koji ostaju da žive poslije našeg odlaska. Ja sam nastojala da za života uvijek gazim „zlatnom sredinom“ i da iskusim od svega što mi je život stavljao na raspolaganje, barem malo.

Za života sam se puno družila s ljudima, poklanjala im svoje osmjehe, tople prijateljske zagrljaje, pozitivnu energiju... pa se nadam da će me se većina sjećati baš po tome.

Ali, osim uspomena na vrijeme provedeno u druženjima s vama, dragi moji prijatelji, imala sam i veliku želju da iza sebe, vama u amanet, ostavim i nešto „opipljivo“, pa sam zato sačinila ovu knjigu. U njoj su vaše pjesme (i jedna moja), pa kad poželite da se sa mnom „družite“, a vi uzmite knjigu i kroz stihove „zaplovite na ružičastom oblaku mašte“.

Uz želju da vam život bude ispunjen srećom, ljubavlju i zdravljem, poklanjam vam svima topli osmeh i prijateljski poljubac!

Voli vas vaša Safeta!

NA PERONU LEPRŠAVOG PRIVIDJENJA

Na peronu lepršavog priviđenja -
poslije kiše - pljusak sunca.
Niz konce paukove mreže
potekoše akvareli.

A ja živim u noći,
sa ledenim drugom, mišlju,
u lubanji žubornoj.
Ovi bolovi čeznu
za bljeskovima vanzemaljske zbilje.
Boli me uzdisaj koji
proizvodi duboke misli.

O sneno jato, povedi me sa sobom,
djevojka koju čekam
ni prvim ni zadnjim vlakom neće doći!
Djevojko, žedi, gdje si?
Da me još ljubiš ne bi mrtva bila!

Bije čekić po limu.
I sunce pjeva žestoko.
Sve se rumeni od pjenušavih krošnji -
a lokomotive bez prestanka prodiru
kroz šampanjsko proljeće!

ADMIRAL MAHIĆ

Sarajevo, Bosna i Hercegovina

POSEBNA

Nemoj, mila, da mi budeš žena,
vremenom bih posumnjao
da si posebna.

Ne želim
ni da te viđam svakog dana –
nek je dana
u kojima jedino čeznem.

Veliš,
zorom ćeš na teferič.

Budi u onoj haljini koju najvolim,
znaš.

Nemoj nositi kišobran.
Osjećam, kiša će,
jer nad Rogoznom je oblak što liči na vojnika
koji puži.

Kišni.

Nek ti kiša zalijepi haljinu po tijelu,
za fotografiju,
svjedoka da si posebna.

REDŽEP NUROVIĆ

Novi Pazar, Srbija

KAKO JE PRESTALA DA ŽIVI MOJA SESTRA

Svadbenu ruhu već je u sehari.
Kriju ga od nje. Od očiju da ne ode,
od njenih ko trava zelenih očiju.

Noćas će veliki crni bik
zariti rogove u našu kuću.
Veliki Bože, zar je tako mek duvar od kamena?
Gdje se djenuše psi čuvari
na mlijeku odgajani i biljka čuvarkuća
rukom njenom zalivana?

Noćas će majku polivati. Refku joj odvedoše.
Ona se savila ko suha kupina,
oči joj pod zemlju odoše.
Ona kojoj je majka
po svunoć do u jutro mrzla
tkala ćilime šarene i vezla jorgane svilene -
zmija joj se nalegla pod spavaćicom.

Niti spava niti je budna
samo joj oči zelene sanjaju
kako poljem, gdje prvi djevojački
kikot je ostavila,
pohode bijeli jeleni i glogov behar
po rogovima im pada.

Danas se prepira kuća njena -
biće dolaznika sramnih i slavnih.
Ona još ništa ne zna. Ako je ponekad umine,
razmišlja: šta će najmlađoj ponijet

iz velikoga grada. Dok joj otrovnica mirno večera
pod pojasom.

Vidjela sam, veli mi jednom,
kako iz naše česme
voda mutna ko oranje grlja
puna crva crnih ko mahune.
Noć na vodu pade, sude ne napunih.

Znam:
Više te ne boli -
zemlja je usrknula posljednji jek.
Sa tvojeg bašluka
jutros je poletjela grlica.
Kiša je. Zemlja se sliježe.
Ko što se sliježu godine. I bol u duši s njima.

Majci drhte ruke dok gleda tvoju sliku
i stotinu ti novih nadijeva imena.
«Kao da je nikad imala nijesam»
Kad bi barem mogla, kao nekad, provući ruku
da opipa zebe li joj oko krsta
i pod glavom je l' joj tvrdo.

FAIZ SOFTIĆ

Luxembourg/ Sarajevo, Bosna i Hercegovina

KAO DA TI NIJE NIŠTA

Poželio sam da ćutimo, oče, da pušimo krdžu,
Gledajući kako raste snijeg oko kuće;
Poželio sam da gledam one tvoje, vazda suzne oči,
Da dugo tako u tebi sebe gledam...

Poželio sam, oče, da samo jesi ovdje,
Makar providan kao paučina, da lelujaš
Ponad kuće i čuvaš nas od zvijeri iz obližnje šume!
Da rasteš u nama, i stopiš se u tišinu...

Nekako, godinama nada raste,
Da stići ćeš, pripit, sa pečenom kokoškom u kesi,
Nasmijan kao da ti nije ništa,
Kao da je sve u redu...

ENVER MURATOVIĆ

Rožaje, Crna Gora

LINIJA LJUBAVI

Jutrom tvoj dlan u mome opipava iscrtane linije
naglašene kao da ih je prst sudbine šarao.
Pružaju se uzdužno i poriječno, preklapaju se,
zastaju na pola dlana, ulaze u samo zapešće.
I sve imaju neko svoje značenje od života
i smrti, do one ljubavne crte što vodi do moga srca.

Vječno će se naše ljubavne linije preklapati –
u našim dlanovima!

ZDRAVKO ODORČIĆ

Zagreb, Hrvatska

STANOVAT ĆU KOD TEBE, NA POSTE RESTANTE

odavno ti ništa
nisam napisala

razvodim se
sa prošlošću
i samo se
sa punim
koferom sebe
selim na tvoju
navodnu adresu

poste restante

stižem ti umjesto pisma
u poštanskom vagonu
drugog razreda
u naboranoj i ispucaloj
roza kožnoj futroli
u kojoj se uglavnom kriju
obećavajuća jutra
izbljedjela kosa na mjesečini
u iščekivanju poziva
razum konzerviran
na vrhuncu kreativnosti
i jedno malo srce
ovlaš privezano
uz ključić, za sreću

odavno ti nisam pisala

stižem ti sporovozno
u koferu samoće
presovana između
jučer i sutra
van svih poznatih
konfekcijskih brojeva
data samo tebi
na širenje i sužavanje
u radu na vrhunskoj
kreaciji života

dajem ti se, zauvijek
na nepoznatoj adresi
na koju sam tek dahom
ponekad kao pelud sa ruža
vjerujući srce samo da pjevam
već davno tebi ga poslala
kad me preuzmeš
udomi me

u dubini zjenica
poljubi sa mnom zidove
u koje gledam

DANJA ĐOKIĆ

Sarajevo, Bosna i Hercegovina

SMISAO GURANJA KAMENA

Sama sa snovima što umjesto opasnosti
smisao jedino traže u odlaganju
čula je Camusa kako je i mrtav savjetuje
da voli svoje danas,
jer samo san o sutra,
samo je dan bliže smrti.

Snovi se
sanjanjem samo
sami ne ostvaruju.

Časniji je poraz
upornog gubitnika,
od imaginarne pobjede
sanjara bez granica,
jer samo san o sutra,
samo je dan bliže smrti.

MIRZANA PAŠIĆ KODRIĆ
Sarajevo, Bosna i Hercegovina

POSVETA

(dragom prijatelju, pesniku Mensuru Ćatiću)

Tvoje reči su moja odbrana
kroz drvorede pustih svetova
putuju
na krilima ptica

zagrle me
bez pitanja
u predvečerje zagledanu

MARICA RADIĆ VIDIĆ

Adaševci (kod Šida), Srbija

VODENICA

skriven u mraku
sinoć sam dugo gledao
kako mi djeca krađu voće
sretan što sve stvari oko mene
napokon imaju neki smisao
koji me ničim ne dotiče
moja zabluda je bila divna
moju divljinu ostaju čuvati
u svojim očima vukovi
i pišem ovo bezbojnom
krvlju od trešnjeva lišća
na prozoru koji ona zaklanja
od svakog pogleda
godinama sam je htio posjeći
jer mi je zaklanjala sunce
i болоvala svojim
teškim voćnim bolestima
podsjećala me na tebe
i nanosila mi bol
godinama sam pokušavao
pročitati na ovome istom
staklu nečitko ispisan razlog
zbog kojeg sam sjekiru uvijek
ispuštao pred njom
i premda još uvijek blijede
„neprekidne strijele iz tvojih očiju
čine da je moj bol vječito svjež”

nema više nijednog stiha
koji mi nešto znači
tu gdje je do jutros bila trešnja
kao moje srce
i mala galaktička vodenica
na dubokoj rijeci tvoje iščezle nježnosti
(Tagoreu)

MENSUR ĆATIĆ

Visoko, Bosna i Hercegovina

PUT KOJIM SI OTIŠLA

Iščitavam horizont, htio bih sačuvati
Međuprostor koji leluja iako više ne vidim
Svijetlu točku mlaznjaka
Visoko u oblačnim slojevima

Odlažem tekst davno ugraviran
U knjigu Vremena, doviđenja
Kažem zgužvanim slikama poštara
Kojeg još čekam
Tkivom sna zatrpanog

Iščitavam horizont, htio bih
Vratiti sliku rijeke koja je tiho
Protekla glasom: Vratit ću se
Jednoga proljeća

MIRKO POPOVIĆ

Sarajevo, Bosna i Hercegovina

MESEC I STARE ČIPKE

Tankih oblaka koprenom
Kao komadima španske čipke
Prekriva lice septembarska Selena
Pesnikinja noći
Arabeskama zelenih stihova
Žurno veze vizir za buduće žutilo
I sakriva
Plitke bore u duboke reči

Strasno
Kao infantkinja na molitvi
Hitro se ispoveda poeziji
Da preduhitri vreme ljubavi koje joj izmiče
Nitima reči
Drži se za priču o ljubavi što se tanji i čili
Kao pramenje oblaka sa lica izboranog Meseca

Infantilna pletilja snova
Stihovima plete sebe iz juče sa njim u sutra
Privilegovana pesništvom da kao vino i stare čipke
Dobije na vrednosti što izgubi u vremenu
Ljubav
Kad prođe
I život
Kad umre

NENA MILJANOVIĆ

Loznica, Srbija

ONA... PJESMA

Pjesma o njoj
optočena mojim suzama
dekadama
nastajaše...

I, u trenutku izbljedlosti,
svjetlost bljesnu
daljinom i namjerom...

Nestade pjesme
sa njenim povratkom.

Varam li se,
ili je ona moja
...pjesma?

SABAHUDIN HADŽIALIĆ
Sarajevo, Bosna i Hercegovina

SONET O NARAVI

Od vatre i od vode ume da bude življa,
nekad sasvim pitoma a nekad tako divlja.
zavuće se pod kožu ili popne na teme,
hirovita veoma, nestalna kao vreme.

Otporna kao stena, opasna kao struja,
pričljiva kao potok ujesen kad nabuja.
Ako se uzdah sledi, energija proključa,
nije se lako izvući iz dvostrukog obruča.

Zgodne je spoljašnosti, ali nezgodne ćudi.
Sa očiju se sklanjaj, odjednom kad poludi
S njome jedino može opstati momče smelo.

Kad nešto reši žena, s obrvom izvijenom,
da se zemlja prevrne, ispašće sve po njenom.
Belo će crno biti, crno postaće belo.

RADOMIR MIĆUNOVIĆ

Beograd, Srbija

FENIKS

U tijelu snaga pada.

Njene čarolije
mute mi pamet!

Pripadam svecu,
prosijaku,

ili ludom vremenu?
Možda anđelu nekom,

Starcu zalutalom
s pameću maloljetnika?

Zakleo sam se
jednom lijepom cvijetu
da i u mraku ću prepoznati
njen hitri korak!

EDHEM MRĐANOVIĆ

Pariz, Francuska

MORSKI PEJZAŽ

kameni obzor
linijom tirkiznom podvučen

nad zelenom kapom
nebeska košulja plava
s dugmetom od zlata

krik galeba
psovka mornara
iz konobe
klapa šalje zvuke zavičaja
majka uspavanku pjeva

ozvučeni pejzaž
u oko mi urezan

SAFETA OSMIČIĆ
Heerlen, Holandija

NEMOJ SE BRINUTI ŠTO ME NEKAD NEMA

Doći ću kao cvijeće,
ako me neko
ne ubere prije vremena.

Doći ću kao ptica,
doći ću kao leptir,
ako me neko
ne ubije prije vremena.

Doći ću kao riba
u akvariju,
ako me neko
ne otruje prije vremena.

Nemoj se brinuti
ako me nekad nema.
Doći ću kao srcem
razbijen dragi kamen
da ukrasim tvoj nakit.

Doći ću pješke kao pijesak
iz novonastale pustinje
da u tvojim skrivenim željama
utolim nagomilanu žeđ.

Doći ću kao nezavršena bajka
da s tobom
podijelim sretan kraj.

Doći ću kao svjetlo,
bez plave kovertе
i skupih računa,
da obasjam
tvoju nezasluženu tamu.

Doći ću kao ezan,
doći ću kao glas zvona,
doći ću bez kucanja
na tvoja uplašena vrata.

Doći ću s molitvama
u plamenu, za spas
izmučenog svijeta.

ŠEFIK DAUPOVIĆ,
Sarajevo, Bosna i Hercegovina

SUSRET

Zastao sam
u cvetanju lipa
da još ovaj put
udahnem zavičaj.

Zagledan u detinjstvo.

Prilazio mi je
crni pas.

Poznasmo se.

Gledali
u čitanju brojeva
na belim
metalnim
pločicama.

Utešiteljski je
klimao repom.

Oči su
izdajnički
vlažile.

MIODRAG L. PEJIĆ
Babušnica, Srbija

PLAMEN

Treperi plamen na svijeći
Ne odustaje
Otima se
Žilav je
Onako slabašan
Bori se sa vjetrom
Kapima kiše
Valjda zna da više
Nikad za nikad
Takav planuti neće

Drhturi, savija se
Opire, boji
A ipak
Unatoč svemu
Postoji
A neki drugi plamičak
Ugasi se dobrovoljno
Sam od sebe
Baš zbog toga
Što ne želi
Ni da traje
Ni da plamti..

MEHMED ĐEDOVIĆ

Tuzla, Bosna i Hercegovina

LJULJAŠKA

U prigradskom parku pored ljuljaške,
čući žena i puši danas, juče, godinama.

Njene su oči dio blijede marame na glavi,
iznošen prsluk odolijeva vrelini julskog ljeta.

Iz dana u dan, isto vrijeme, na istome mjestu,
ćuti, puši sve dok baci praznu kutiju "Drine".

Izvinite gospođo, nešto bih vas pitala,
nije li čudno svakoga dana dolaziti?

Halali, drugo, dođem tako
i gledam sina kako se ljulja!

Ali, gospođo, ovo dijete je moje!
Osim nas ovdje nema više nikoga!

Znam, nema ga već dva'es godina,
otkad se ljuljao pod našim orahom

JASMINA HANJALIĆ

Sarajevo, Bosna i Hercegovina

KAD MISLIM O MARKU (E)MILIU

S 24 godina obiđe svjet Marko (Emilio) Polo
Milion ispovjesti pripovjeda
o paklu i raj
o svilenom putu s milion blagoslova
Iz Buharaje do Šećerne ledine (perzijske Samarkande)

Ludo zavolje
Svoju Bibi Hanumu, Timur Lenk iz Uzbekistana
Marko Emilio Polo (ili Mark Pali iz Korčule!?)
Otkri broj "Jedan Milion"
"Il milione" posta treća knjiga posle Biblije i Kur'ana

Kad mislim o Marku (E)miliu
Dođe mi da milion puta ubijem sebe
Zašto ne ostadoh umrjeti u Samarkandi

Danas bih bila Mumtaza, Šaha Džahanija

RADIJE HOXHA - DIJA

Priština, Kosovo

SVILA

najtužnija riječ u bosanskom jeziku je svila
(što je zapravo haiku našoj književnosti)
jer kada se ne odazove, umre sve u čovjeku
kao pretrnula metafora koju je izmislio Rusto
kad je rekao da dizanje ruku na žene
zaista znači predaja

NERMIN DELIĆ

Jajce, Bosna i Hercegovina

IZGOREĆU ZALJUBLJEN U VATRU

Nad crvenim bulkama
došaptavaju se šareni leptiri –
strah me je izgoreće krila.

Svici fenjere pale,
da izbegnu polje makova,
da ne izgore ludo.

Zaljubljeni galebovi
nad morem lete,
da ih ne izgori vatra ljubavi;

a ja samo tvoje izgovaram ime
i znam, izgoreću ludo
zaljubljen u vatru,
makove
i bulke,
galebe moj vatreni,
vatro snena.

PEKO LALIČIĆ
Majdanpek, Srbija

TOPLINA, DALJINA

želim da ne pomisliš
kako je ovo ljubavno pismo,
stajalo na početku,
i da ne zameriš što ću ti samo reći
da ispod breza u gradskome parku
gde si mi pre mnogo zima
svoj vuneni šal zavio oko vrata
ni danas više niko
ne zebe

TODORA ŠKORO

Beograd, Srbija

DOK KROZ PRSTE VREME CURI

Nespokoj se
za ćutnju opredelio
zebnja izbegava razgovor
o sebi i drugima

dan me samlevenog mraku predaje
mrak u inat danu
ne želi da me poništi
duga je noć koju nesanica jede
uzalud izbrojah
sve ovce ovoga sveta

Budućnost je moja
na polju
gde se sve bitke unapred
i bez koplja gube
gde i životinje prolaze
pognutih glava

gde je poraz jednom i zauvek

ili sam to postao
snop želja
snop bez ijedne
slamke spasa

Živim
od trenutka do trenutka
slično i bežim
od svega što me juri
nisam postao lutka
lutka nema pojma
o besmislu trajanja

DUŠAN MIJAJLOVIĆ ADSKI
Niš, Srbija

POLJUBAC U VEČNOSTI

Moj dom je iza bregova sivih,
u predelima gde ljubav vlada.
Šta ce sutra doći;
koje svetlo ili tama,
nije mi sudjeno znati.

Samo poljubac u večnosti
držim na dlanu
i sada se divim
tihim plamenovima sreće.
Nositi ću srce za oboje
kroz senke i na suncu.
U noći svakoj nežan;
grlim poklonjeno vreme radosti,
dragulji kao što se vole.
Smrtne duše belinu porcelana
i tišinu nemira ne razumeju.
To poljubac u večnosti
na nasmejana lica naša sleće.
Ćutite zato nemiri moji,
ne plašim se glasova što pevaju iz tame.
Ja ljubavlju bojim oči noći
i raj slikam za nas same...

DRAGO ČINGEL

Ulm, Njemačka

EPIDEMIJA

Oštra žica je prerezala vrat Europe
iz zasijeka otiče duša prosvijetljenosti
krajputni rov je ispunjen istruhlim mozgovima
žari strah iz očiju slijepih
smrt oštri kosu
Žetva bjesomučnih kosaca odjekuje
ljudi padaju pod žetelice
ideoloških kamikaza
Dječje oči začuđeno pilje
u živu sliku apokalipse
Picassova Guernica je zanijemila
Hafiz i Efrem Sirijski gasnu u tami
Kuran i Sveto pismo zlorabljeni
od farizeja zla
Na jednoj i drugoj strani poneko veselo
ubire plijen za bogatstvo pakla
Raj je rezerviran za režisere
krvavih oltara koji Zemlju izglobljuju
iz šina nemoćnoga sunca
Epidemija ubija njegovo svjetlo

(preveo Mensur Ćatić)

BORUT PETROVIČ VRHNIKOV

Ljubljana, Slovenija

OČE, HVALA TI (ZA ŠIBKA KRILA)

Prvič in obenem poslednjič sem poletel
in skupaj s soncem strmoglavil
v večno prikazen smaragdne morja.
Oče, hvala ti za šibka krila,
ki niso zdržala mojega velikega ega,
ki niso zdržala mojih neuresničenih sanj,
ki niso zdržala nenadnega sunka vetra,
da me je iz opoja nebeških višav treščil
v penečo vrzel brezčutnih valov.
Ko sem kriknil, se nisi ozrl name,
in ko sem padal in padel,
ni nihče niti trznil z očesom.
Ne orač, ki je zapičil pogled med brazde,
ne njegov konj, ki mirno vleče ralo,
ne pastir, ki oprt na palico zre v svod,
ne njegove ovce, ki žulijo oskubljeno travo,
ne njegov pes, ki vdano sedi poleg njega,
ne ribič, ki strmi le v svoj zibajoč trnek,
ne ujeta, ki nepremično ždi na veji nad njim,
ne ptice, ki lebdijo v zraku pomladi,
ne možje na jadrnicah, ki so zatopljeni v delo,
ne glava mrliča, ki je skrita v grmovju.
Oče, prav nihče ne opazi,
da sem ujet v neskončnem utapljanju.
Sedaj, ko si se rešil mene,
svojega zadnjega tekmeča,
se boš sam utapljal
v delu in slavi
svojih kiparskih in arhitekturnih podvigov

in se ne boš zavedal,
da bo tvoja edina mojstrovina,
ki preživi tisočletja,
moj padec,
moja šibka krila,
ki bodo poletela v mit.

MARKO SKOK – MEZOPOTAMSKY

Ljubljana, Slovenija

U ČAŠI KRAJ KREVETA

U čaši kraj kreveta
Malo jeseni i puno tebe
Istrošeni datumi
Uredno složene uspomene
Tvoji dlanovi što griju
I najhladnije zime
I kao mjesec iznad kreveta
Tvoje ime kao svijetlo
Nepomućeno i blisko
Iz tuge se vraćamo
Malo jači nego što smo bili
Korak nam isti
I želje nam se pletu
Kraj kreveta čaša
Da se jutro u njoj okupa
I da te vidim kako se budiš
Kako u očima sve novo nudiš
Cijelo nebo ti je u njih stalo
Kao čudo koje se jednom dogodi
Kao ljubav koja se sanja
I čeka da dođe
Pokuca na vrata
I uđe zauvijek
Jer dalje nemože i neće
U čaši kraj kreveta
Malo jeseni i puno tebe
I prve kapi sreće

ŽELJKO KRZNARIĆ

Zagreb, Hrvatska

NEROĐENI SNOVI

Nerođeni snovi studen me uzima
Zamagljenom vidu vazduh mrežu plete
Prisutnost vaša u čežnji se skriva
U svakome od vas, ja sam samo dijete.

U moćnoj tišini bolom govorite
Odnosite tkivo iz moždane kore
Postojanje vaše nemirom kovitla
Nemoćna sam, nijema, tek želje govore.

Vratite se svome zemaljskom svijetu
Ne tajite ćelije u prahu pepela
Plahe i nejake, nebesa vas traže,
da udjenu perje krilima anđela.

Nerođeni snovi studen me uzima
U moćnoj tišini bolom govorite
Vratite se mome zemaljskom svijetu
Djetinstvu ste nalik, k nebu ne letite.

SLAVKA KLIKOVAC
Golubovci, Crna Gora

PRIMITIVNA KONSTRUKCIJA

Kad odem bit će
lijep kišni dan

nad mojom humkom
skupit će se
mnoštvo ljudi

u rukama će držati
šarene štikalice
s malim papirićima

na kojima će zapisati
pokoju riječ
misao o meni

i zakačiti ih
na primitivnu
metalnu konstrukciju
podignutu iznad groba

ja ću dolje slušati
kišne kapi
sretan

a vi ćete gledati
kako riječi plaču
po razmazanom papiru

i nestaju

u mojoj duši.

DUŠKO BABIĆ
Zadar, Hrvatska

BUDI MI SAMO ŽENA
(iz ciklusa MUŠKE PESME)

Budi mi samo žena...
putena, bela,
meka k'o pena,
nežna k'o ponoćna sena.
Kap-stidom umivena,
slap-bludom polivena,
k'o seoska mlada,
onomad isprošena.

Da ti, kad kući dodjem,
glavu spustim na krilo,
da ti na butini mirisnoj
divlje osetim bilo,
da zovem te 'vilo',
šapućem 'milo,
jedino moje milo'.

Da ti ispričam šta mi se noćas
u oganj-snovima zbililo.
Budi mi žena
na sapun sto miriše,
na kraju dana u znoju uzdiše,
k'o prvog dana
sa mnom begeniše
i iskrom u oku sreću kapariše.

Ništa mi ne treba više.

JELENA M. ĆIRIĆ
Prag, Češka Republika

STRAST BITISANJA

Zaploviću ti krvotkom
ko vitka šajka Dunavom
da te ispunim, ozvezdam,
uzvisim do beskraj,
da spoznaš moć
kojom me darivaš
podizeš, prosvetljuješ.

I znam to Logos
iz nas prosijava,
to nas jezik pun svetlosti
preobražava
od netvarnog
oslobađa.

To se strast duha uzdiže
tamnim iskustvom potisnuta
grčem vremena poreknuta
i naša tela zemaljska
aurom obasjava.
Iz davnina krv uspavana
podmlađeno progovara
u ime večne čežnje
bitisanja
zahvalna rečima
što je imenuju.

MILICA JEFTIMIJEVIĆ LILIĆ
Beograd, Srbija

PUTNIK

Svanjiva, miču se bregovi,
Opet pucaju na senke.
Nedužni sa ranama
Nad gologlavom pobedom,
Teku snopovi svetlosti
Na našim rukama.

Umorni putnik stoji u samoći
Pred statuom gladi
Mučni prizor zazire
Dubinu duše progoni,
Ne vidimo se od magle
Slomljeni ratniče
Za konakom toplim
Pred putokazom moći.

Gde to odoše snovi
Daljinom spoznaje
Kasnimo prijatelju,
Sadeći korene simboli promiču
Samo su reči ostale
Kao tvrdjava koja
Nas brani od nehata,
A sve je moglo biti i
Bolje u belini jutra.

DANICA DANA DODIĆ

Pariz, Francuska

NOĆAS JE MESEC PONOVO CEO

Mesec i srce
imaju jednu zajedničku osobinu.
Znaju da budu okrnjeni,
ali se potom, vemenom,
kao Feniks iz pepela,
čudesno oporave,
postanu ispunjeni i celi.
Pogled u sebe ponekad podseća
na pogled kroz prozor.
A noćas je mesec ponovo ceo.

MILEN ŠELMIĆ
Novi Sad, Srbija

IZMEĐU IZLASKA I ZALASKA SUNCA

Sa jednog prozora kuće
vidi se izlazak sunca
sa drugog zalazak,
uzmeđu su
bakin podignut prst,
mamina bolest,
dečje ručice i osmesi,
užaren šporet,
mnogobrojni psi,
Tisa,
po nebu razbacani stihovi,
fragmenti melodija
i tvoje oči,
između zalaska
i sunčevog izlaska
u mojoj duši...

MAJA KIŠ

Novi Sad, Srbija

LJUBAVNA

(tetki Trajanki)

Gledala sam je kako pripravlja "stavi-podpeci" ispod peke
sa zdravim osmijehom mlade djevojke.
Iz krušne peći vadila je vruće somune
zamatala ih je u vunene krpe da se ne ohlade.
Žurila je otrgnuti s vijenca sitne ribice - cironke da bi ih ispekla
na žaru što je ostao.
Svaku posebno stavljala je u drvenu zdjelu
i začinila ih octom i uljem.
Zaprljane ruke je brisala s pregačom
i žurno je počela pripremati sofru.
" Uskoro će mi doći, stari moj gazda "
čuła sam je kako uzdiše poput mladenke.
Stali su ispred ikone svetog Nikole i kandila,
izrekli dvije-tri riječi, prekrižili se i sjeli objedovati.
Stari je uzeo kaval i zasvirao pjesmu
iz duše za dušu.
Ona je sjela tkati za starim tkalačkim stanom,
i pratila ga pjesmom:
„Ljubilo se dvoje mladih..."
Gledala sam i u čudu ljubavi divila.

EVDOKIJA - EVA JANČEVA PETRUŠEVSKA

Skopje, Makedonija

VJERUJ

Vjeruj mojim sijedim riječima:
usne još mladenačkom strašću ljube,
srce, zanosom prve ljubavi, još uvijek voli.
Vjeruj mojim, već podosta istrošenim očima:
još uvijek u Tebi vide najljepšu ženu na svijetu.
Osmijeh koji otkriva ljubav, itekako dobro vide.
Vjeruj mojim sredovječnim rukama
da u njima ima nježnosti za još tri života,
u sva tri samo Tebe da miluju mekoćom paperja.
Vjeruj mojem srcu kojemu ne možeš titraje i otkucaje
izbrojiti,
da još nebrojeno puta za Tebe je spremno otkucati,
onako, kao i do sad u tišini...da samo Ti čuješ.
Vjeruj, mila rukama i očima,
srcu i mojim sijedim riječima...
Ljubavi moja, vjeruj!

DAMIR PILKO

Zagreb, Hrvatska

VIVALDI

Još jedna misao
šalje Vasioni pozdrav,
taktirana u međuprostoru
linijskog sistema,

ograničena
s jedne strane
violinskim ključem i taktom

Ne,
nema određene
povisilice i snizilice,
jer sve je to
NIRVANA,
brisani prostor,
postajanje današnjeg dana.

A sutra?
Šta je to sutra?

Vivaldi
sazdan od četiri godišnja doba
ukomponovan u jednom svitanju...

DIJANA UHAREK STEVANOVIĆ
Subotica, Srbija

BEOGRAĐANKA

Svaki dan se penjem
Na Kineski zid
Novog Beograda
Živim privremeno
U jednom osvetljenom
Kvadratiću
Srbija je moja majka
Kosovo je moja snaga
Beograd je moja droga
Pobednik
Na Kalemegdanu
Moj je prvi i poslednji
I jedini ljubavnik
Sremska kobasica je
Moje životno osiguranje
Ja sam švedski sto u Beogradu
Ja sam Beograđanka u
U Stokholmu

ELEONORA LUTHANDER

Stockholm, Švedska

VIDIŠ LI OSMJEH, LJUBAVI

griješiš, ljubavi moja
ovo što vidiš
nisu moje suze
ne plačem ja
pa zar ti sinoć ne obećah
to nebo danas plače
kiša nad vukovarom
ruke širi
kvasi moje lice
i dlanove što srce stišču
da me ne izda
dok tako žedno gleda
tihe valove dunava
ne, ljubavi, ne plačem
znaš da ne lažem nikad
samo me malo boli
ovaj uveli dan
pokisle ruže u parku
i žuto lišće kraj ceste
na kojoj te čekam
ne boj se, ljubavi moja,
rekoh da plakati neću
možda tek malo noćas, u snu
a jutrom ću skriti
jastuk vlažan od suza
i osmijehom upiti tugu
gle, već se smiješim
vidiš li

ANNA MAIER - SANJA KOSIĆ

Vukovar, Hrvatska

MOGU LI...?

JA :

Mogu li u očima tvojim da okupam želje svoje,
linijom tvoga smiješka da zavrtim sve čežnje,
na toplim ti usnana pronađem smiraj
i utopim se u cjelovu što mi nudi san?

Mogu li na stazama vrata tvoga
jezikom da našaram ime svoje ili barem inicijale,
označim ti prve uzdahe ugrizom blagim,
i nastavim da se spuštam putevima požude?

Mogu li tu na grudima ti mekim,
tu tik ispod bradavica, da napravim logor od dodira?
Namjestim glavu na tvome stomaku
i označim još jedno mjesto na kojem gubiš dah?

Mogu li na pupku tvome napraviti bazen od šaputanja,
i otkrivati ljepotu baršuna kože tvoje ?
Da li ćeš mi dozvoliti da prvi mladež iza pupka,
upitam za put koji vodi do bedara ti vatrenih?

Mogu li tu, na bedrima ti, bar tren da usnim
uz mirise strasti i drhtanje tijela?
Mogu li naš ritam ljubavi da uhvatim?
Mogu li samo da te gledam?

ONA :

MOŽEŠ !!!

MARIO VRANJEŠ

Tuzla, Bosna i Hercegovina

RUDARIMA SJETNO

Moj skoro devedesetjednogodišnji otac

Džemo, zabrinuto pita:

“jesmo li stavili zastavu na pola koplja
povodom pogibije četiri kakanjska rudara”.

Kažem: “tata, na zgradi ima jedno mjesto
za zastavu i nismo mi za to zaduženi”.

Kaže: “a, da”.

Sjetim se kako je moj otac 1937.

krenuo u niže razrede tuzlanske Gimnazije

pješice iz Lipnice. Trebalo mu je

dva sata da dođe od kuće do škole

idući za rudarima koji su išli

osvjetljavajući put lampama karabitušama

u Kreku. Potresen je otac moj.

Zna on dobro šta nama rudari znače.

Šta znači ljudski život.

NIHAD MEŠIĆ RIVER

Tuzla, Bosna i Hercegovina

GRAND CANYON

Kao da hita na akšam-namaz
vrana oživljava prostor
između' dvije osmokatnice

Upriličen igrokaz
Sažet Kondorov let
Splet je svêt
Boje se masno sklizavaju
u ljekovit Abendbrot

Utisnuti, prirode smo čudo

MILAN STANČIĆ KIMI

Sarajevo, Bosna i Hercegovina

POSLEDNJA VEČERA

sjedoh na tamnu stranu
zatvorih sve prilaze
isključih žice i ceste
obgrlih koljena
košuljom koja doseže dno

tiho i pažljivo
da što ne slomim
da ne promijenim prirodni red
da ne nametnem nepjevni ritam
bez drhtanja i nekontroliranih pokreta
bez surovog pogleda i jakih naglasaka
nečujno i prostodušno
znajući da još nitko nije sagriješio
zbog moga osmijeha

bezuba i slinava
počeh
zalogaj za zalogajem
uživajući
jesti ovu pjesmu

VESNA ŠARE

Koper, Slovenija

SEMENKE

Bacam ih.
Kao cigani
Po nekim smešnim
Drumovima.

Kao deca u bajci
Kamenčiće.
Da zabele u mraku.

Pokidala sam
Prvo
Pažljivo
Svetsku mapu
Iz atlasa.

Savila pravilno
U fišek
Svog detinjstva.

Sad bacam
Semenke
Kuda god prođem.
Da opet nađem put.

Da ne zaboravim
Stazu
Koja vodi
Od Hudson Bay-a
Do Neimara.

ANA ARSIĆ ŽIVIĆ
Toronto, Kanada

NOĆ

O, okasneli sviče, iz pomrčine žižni,
problesni gorko oko od uštapa krupnije,
noćas si sin svom sinu, ja ocu - otac brižni,
noćas smo jedan drugom: ringišpil, špil, krupije...
Sav ti je život stao na jedno crno polje,
vrti se svet - klet planet, šetka kuglič ruleta,
plavkast se podrum penje u potmulo potkrovlje,
tanji se svetla senka u biću poznog leta.
Oči su samrtnika vidrama podmlađene,
šake su samrtniku pergament snom rastanjen,
uši su samrtničke šapatom okađene;
ponoć je otet pogled, gromoplet tlom razdanjen.
Riba iz vira virka, ptica prhti u granju,
sve zrene neumitno, seme razara biljku,
sami smo na rođenju, sami u umiranju,
sunčam ti čelo, oče, inje mre na potiljku.
Noćas u ovoj pesmi sve biva izvodljivo,
sve verovatno i sve dostupno i moguće,
sav kukuruz za mlivo, pšenica za koljivo,
ognjište nezasivo, a izvor nepomućen.
Sve je izvesno, kažem, oćutim ponor, uzlet,
u ovoj gluvoj pesmi, olovnoj slovnoj kaši,
nevidljiv prst stišava obrt, zvrlij, slik, sjaj, rulet;
zamire leto, oče, oči na plavoj paši.

DRAGAN MARKOVIĆ

Krupanj, Srbija

***

U prljavim mlakama
tinjaju nemo ogluvene zvezde,
a voda blatnjavo ćuti.
Pokidano snoviđenje na vetru,
tmica se obesila na osušene grane.
U ubogom zvoniku
kaplje nedogled,
zvezde krvare...
Vreme dotrajalo
u nesvesti
na jedan život se survava...

MILOŠ SAKIĆ

Smederevska Palanka, Srbija

NEPOVRATNO

Sećanje na sopstvenu utrobu bleđi,
pred apsolutnom nevidljivošću
dočarane nutrine,
rosa na izrezbarenom čelu,
zadirkuje tugu koja curi ispod nozdrva,
zlate se u izmaglici nežne raširene ruke
melanholije u prohujalom,
škripi izdaja podivljalih upokojenih
šetaca kroz vreme.

Vasiona se raskalašno smeje.
Dok covek kleči na litici opstanka vrste,
košava lista zapise čudotvorca
šamara osećanja koja liče na san,
Žar pticu nemuštim jezikom priziva
da sklopi krila i ostavi trag
u samrtničkom ništavilu privida.

BUDIMIR STEFANOVIĆ
Rača Kragujevačka, Srbija

GAŠENJE

Stajali smo tamo tesno zagrljeni i uzburkani
ja i more tamo gde se reči završavaju
one više nisu potrebne čak su i suviše
nisam se snašao sam zbunjen
na otvorenom moru kada sam odlazio
zamnom je ostala prošlost i deo mene

povukao sam nekoliko redaka preko neba praveći se
da nisam primetio zapanjenost ispod šminke
pitajući se umem li uzeti šta želim
a da mi pri tom ne smeta pod čijim krevetom
su tvoje lakirane cipele sa štiklama

hodajući čarobnim peskom svojih snova
slušao sam pesmu koraka u pesku
lepota me uvek iznenađuje i pobeđi
a pesme su samo mehurići moje duše
koje poverljivo šapuće krošnjama drveća

ostavljam zgužvane čaršave na oltaru ljubavi
i slušam priče kako se gase i umiru zvezde
ogrlica se pokidala i perle više ne mogu pronaći
sve što znam o tebi mogao bih staviti u kutijicu

JOŽE BRENČIČ

Ljubljana, Slovenija

PORUŠENA KUĆA

Kuća u kojoj je živela
Devojka sa očima boje meda
Ne radja više pepeo kraj ognjišta

U malom vrtu nekada belih ruža
Sad raste cvet Dan i Noć

Danima gledam slomljen krov
I kroz njega komadić neba

Ne znam kuda je otišla
Devojka sa očima boje meda?
O njoj razmišljam i noć i dan...

MIROSLAV MIŠEL BOLTRES

Smederevo, Srbija

MESEC PO TELU

Polako, polako samo...
Ušetaj noćas poput meseca,
Rasprostri osmeh po grudima,
Da zadrhtim od nemira....

Gladnu i vrelu, nahrani me,
Divlje, lagano i opet uzmi,
Kada od vatre suva ostanem,
Tad' me usnama žednu poji.

Skini sa mene mokro odelo,
Prijij me uz sebe strastveno,
Nek zvezde zavide mesecu,
Što se baškari po golom telu.

GORDANA JOVIĆ
Novi Sad, Srbija

NOĆ

Snivaju puževi, školjke i oblutci,
od nježnosti laka sam k'o pero,
pod nogama miruje mi more
i kao da zamrli svi su zvuci.

Snivaju zrnca još topla pijeska,
Mjesec u srebro presvlači kamen,
picaljkom sjajnom na moje čelo
od ljubavi nove upisuje znamen.

Snivaju stoljetni borovi tamni
i na njihovim granama ptice,
nebo je noćas milostivo nama,
uz moje tijelo sniva i tvoje lice.

Samo su zvijezde na straži budne,
čuvaju naše skrivene snove,
noćni leptiri u neumornu letu
u svoje mreže uzalud ih love.

ANĐELKA KORČULANIĆ

Split, Hrvatska

DELJENJE

uvežbanim pokretima
ljuštiš vočku

sobom pršte
mirisi citrusa
boje nekog
drugog podneblja

snaga jednog leta

lebdi u kutku sobe
zaustavljena paučinom
kapljica zarobljenog sunca

bez reči
sečeš vočku
i dok ti se niz prste sliva
crveni sok
pružaš mi parčice
prinosiš ih
mojim usnama

i ne pitam se više
i ne pitam te više

znam

VALERIA VEČEI - FUNDA
Novi Sad, Srbija

ČEŽNJA

U postelji našoj,
na svilenoj mesečini,
vreme ubire danak
dok pesmom,
zorujemo zoru.

Osećam miris
prolećnog cveća u senu.

Dođi,
Dođi čergaru moj ravnicom što ljubi nebo.
Ponesi kondir vina
u rukama strasti.
Zapali mi dušu ukletim cvetom.
Neka gori,

Srmom me posrmi,
daruj me bosioikom,
cergaru moj nesuđeni.

Čeznjom te čekam
i gorim nesanicom!

ZORICA STANKOVIĆ

Niš, Srbija

KOB XLVI

Večeras je more leglo poput svile
od talasa srebro mesečina stvara
opet idu barke kroz lagune mile
i čuju se pesme i psloke ribara.

Još dugo će noćas drugovati more
sa mornarom, majkom, stražom, ljubavnikom,
umorno i ljuto zateći će zore
talasanje nemo pred čovečjim likom.

Beskrajna dubina u vodama skriva
kretanje života, materije svete
kao vlažnom zemljom klicu žita njiva
kao brižna mati u utrobi dete.

A pučinom mora legla atmosfera
teška, tmurna, vlažna, da more ne diše
opet će se sliti u nadanja vera,
kišiće i beskraj trajaće još više.

Pa će opet biti vedro poput smeška
neke nade koja slutnju zavarava,
atmosfera više neće biti teška
naći će je jutro kako poigrava.

Ipak, mnogo kobi i ovde će biti:
prazna mreža, dečje utopljeno telo,
opet nema broda, sina koji štiti
u belom odelu plavo blago celo...

Jutro je pronašlo more poput svile,
od talasa rubin rano sunce stvara;
duboko u sebi sudbinu su skrile
prigušene pesme i psovke ribara.

MIROSLAV MITKOVIĆ NAM

Niš, Srbija

PROVINCIJALKA

Siđem tako do Karađorđeve da se nadišem ženskog rumenila.

Ako se oženim, biće to s pešačkog kod glavne autobuske. S ulice kojom u grad uvire sveža lepota.

Gde se Beograd prikopča na dozu uvrele devojačke krvi.

Privenčaću damu što pati od milovane nesanice, a danju osmejava uspavanu krasotu.

Uz vatromet i mnogo buke,

na Kalimegdanu obznaniću zaruke

s mladicom, što iz nedara na petrovske miriše jabuke.

Zahvatiću te iz reka prituljene erotike, bistrijih od Save, stidnim crvenilom skure ulice što plave.

Ubraću te s pločnika, u jaro jutro grada istočnika.

Ja, vodič Beograda za početnike, buduće zavičajne setnike.

Vodiću te na krov beskraja, odakle čaršija najviše se beli prah s patišpanja, krilom ga prekrili anđeli.

Odabraću te naslepo, bez dodira.

Prepoznaću te iz nozdrva, bićeš mi prva, kojoj neću pesmariti,

životom, raskošnu tebe, ću svečariti.

Usvojiću te, gospođice provincijalko,

trošiti škrto, po malko, da mi ne ponestaneš.

I predaću sve iz sebe beogradsko,

za saće tvoje bagremarsko.

Dok se iz larve zbunjene provincijalke,

ne izleže gizdavi leptir gospođe Beograđanke.

MAJO DANILOVIĆ

Beograd, Srbija

VODENA LJUBAV

Niz tvoje ruke
Klize kapi mog bića
Niz usne
U grču
Slivam se
Spiram varnice
Umivam grlo
Zgarište
Voda sam
Bezvremena
Neobuzdana
Tiha
Plaha
Iz tvoje mrtvaje
Podižem zasade života
Klice klijam
Sunce u kapima donosim
Napajam sušne godine
Sobom
Vodom
Tvojom ponornicom

SMILJKA JOVANOVIĆ

Šabac, Srbija

NE BRIŠE TE NIŠTA

Nema te kiše
koja može sprati
tvoje mirise.
Ne postoje
toliko velike kapi
da sobom odnesu
osmeh koji
prostorom zrači.
Vetar još takav
nije duvao
mirise kože tvoje
sobom da bi odneo.
Sneg toliki
nije napadao
mekoću poljubaca
da bi zatrpao.
A tako sam se
slatko
na vatri tvog tela
ogrejao.

DUŠAN ŽIVKOVIĆ
Beograd, Srbija

SAZDANA OD SAMOĆE

Sazdana sam od samoće
i ti u sebi taj dar držiš
ljubomorno,
da ne ode ako poželi,
ako tako hoće.
Samo u meni zadržaće se
kad moja čežnja
u tebi samotnom,
bljesne.
Dve samoće postaće jedno,
izbegle u jedan poljubac,
jedan dodir,
bez prava da se množi,
umnoženo biće,
jer ja sam sazdana
od samoće
koja se u tebi ugnezdila.
A ja bih se usudila,
po tebi,
u tebi,
tiho jezdila
dahom sudbine.

GORJANA ANA DABIĆ

Beograd, Srbija

UVEK SI TU

Dnevicom vileniš...
lutaš mojim umom.
A onda..
Izmorena činidbom
ljubavno podatna
u gluvo doba noći,
sklupčana kraj mene
kao ubognica
nemim govorom
u pitomini reči
Očitavaš molitvu.

Bisernicom oka
pokajnički
svoja htenja
nežno
kao na paučinu
spuštaš u moj san.

ALEKSANDAR DRNDAREVIĆ - SINGER
Ćuprija, Srbija

KAMENI CVET

Otkud ponovo ti u mom snu, kameni cvete,
kad noćas padaju kiše i ptice više ne lete
i svici su odavno pogasili letnje fenjere.
Ko to u meni noćas kamene cvetove bere?

Ko li to noćas kroz moju tužnu dušu putuje?
Čija li to bašta u ponoć na bosiljak miriše?
Ko me to prvom kupinom umesto pljupcem daruje
kad i u snu znam da mene tamo nema više?

Zašto me perunika bela noćas u zene ubada?
Šta da učinim da se ograda od sna preskoči?
Kako da uberem kameni cvet a da srce ne strada
kad nad njim stražare budno nečije smaragdne oči?

Šta da učinim da prošlo vreme bude ponovo tu?
Kako i čime snove u stvarnost da pretvorim?
Kojom pesmom da dozovem pticu zauvek nestalu?
Kako da kamenu i cvetu dokažem da ih volim.

HRANIMIR HRANE MILOJKOVIĆ

Sokobanja, Srbija

KROGI SO

krogi so
vedno so krogi
okoli sonca okoli zemlje
okoli plena
okoli odtoka v umivalniku
okoli palice za fižol
VEDNO SO KROGI
krožimo okoli dogodkov
večina se jih ponovi enkrat letno
rojstni dnevi božiči počitnice
nekaterim krogom se ritem spiralno širi
nekaterim oži
na pokopališče sprva zahajamo poredko
potem vsako leto enkrat
ob dnevu mrtvih obvezno
čez čas še vmes
potem pred vsakim daljšim odhodom iz mesta
potem vsako nedeljo
potem vedno ko smo osamljeni
in skoraj vsi ki jih poznamo so že tam

potem tam ostanemo
v središču

MILAN NOVAK

Varaždin, Hrvatska

OPROŠTAJ

Gotovo sigurna u svoje umijeće
uzela je boje i naslikala nebo
Tada je rukom vješto nacrtala drvo
prstima nanijela lišće
i osmijehom zašuštala
a vani je rominjala kiša
ili joj se samo učinilo
kako čuje glazbu kapi
na prozorskoj dasci
Gotovo je sigurna čula je vjetar
igrao se sa slamnatim šeširov zakačenim o
veliki čavao na otvorenom stepeništu
Znala je
ostavio ga je onog dana kad je zaboravio ključeve
tamo na polici pokraj telefona
i hrpe neplaćenih računa
Onog dana kada su padale svjetiljke
a klavir je nijemo svirao
crnobijeli snovi mirisali su
nekom mješavinom olakšanja i straha
Čuješ li netko svira
a vjetar je odnio šešir

LJUBICA RIBIĆ

Varaždin, Hrvatska

RUBAI

iz dežele, kjer je vse minilo
ker je zlo ljubezen prepodilo
bele sence so odpotovale
morje jih je v daljni svet vabilo

daleč stran od sanjane obale
njihov čoln nasedel je na skale
morje ga je s solzami prelilo
zvezde so se žalostno smehljale

a nebo se je pooblačilo
veter je zatulil na vso silo
rakovice so se razbežale
svetlo upanje je ugasnilo

MATJAŽ JARC

Ljubljana, Slovenija

PRIJAMOVANJE

bejahu li to reči
ili je to bio njisak
od bola išaranog
tuđim kopitama
ili sam se to ja
pretvarao u reči
ili sam se to ja
pretvarao u njisak
ili sam se to ja
pretvarao u kopita
ili sam se to ja
pretvorio u Prijama

GORAN RANČIĆ
Babušnica, Srbija

NE UMIRI LJUBAVI

Ne umiri ljubavi, ili bar uspori
u ovome svetu, još lepote ima.
Pusti neka cveta, nek raste i gori,
neka daje miris novim cvetovima.

Nemoj mreti naglo kao cvet pod ledom.
S tobom, sreća šeta po nebeskom hramu.
Ti zvezdice sladiš polenom i medom
i sa sretnih lica ti odgoniš tamu.

Sa tobom samo uvek nevesta u belom
kada si kraj mene, u meni je sreća,
kao gorski izvor ti žuboriš telom,
lepa kao ćilim izatkan od cveća.

Nekad dušom letiš na krilima laste
tad čežnja u meni k`o vulkan oživi,
u duši procveta, a nada poraste,
iza sedam gora ode oblak sivi.

I zato te molim budi u mom svetu,
neka strast i čežnja kroz mene žubori,
budi stalna iskra u mom vatrometu.
Ne umiri ljubavi, ili bar uspori!

ANI STAYKOVA - IVANOVA

Plovdiv, Bugarska

ZOVI ME

Zovi me rijekom
Voda sam čudovita
Tečem prpošna i tugaljiva
Prostrta zmijoliko
U stihiju magnetne sudbe
Svi moji brzaci, kovitlaci i slapovi
Vrludaju namreškani
Meškolje se pa propinju
Utiho se protežu
Pa prepuštaju prozirnom zrcalu
Nemirne površine
Oplahnu obale s oba boka
Preplave zibljivo dno sipljivo i meko
Pa se pruže niz korito ljuljuškajući vale
Lagodno plutajući ka dalekom ušću
(tamo me čekaš)
Zovi me ljubav ja sam njena kaplja
Istkana u vremenu snoviđenja
Kad su se sve moje vode prelijevale
Bujale i presahle
Na tvojim pjeskovitim deltama

VLASTA SUMAREV

Belišće, Hrvatska

SIVO

Pretpostavljam
da prihvaćaš,
razumiješ
i uviđaš
kako je jednostavno
u nekog upirati prstom,
dijeliti savjete,
osuđivati
i podsmjehivati se
dok ti život ne obuje tuđe cipele
pa prepun gnjeva
postavljaš pitanja
zašto baš ja,
zašto baš ja

MAJA ŠIPRAK
Zagreb, Hrvatska

RIBIZLA

Kada me vreme zajaši
otvorim kapije neba
pa iskracam brod
pun ućutkanih uspomena

A kada je reč o travama
iz utrobe majke
idem da legnem i umrem
na međjama
da me livade nadržastu
da budem crvena
rumena k'o babino uvo
i kao nekad u detinjstvu
zamirišem na ribizlu

RUŽICA PETROVIĆ

Niš, Srbija

KAPIJA

Ostarih na kapiji rastanka
pijući kapi jutarnje rose.
Ne čujem glas prepelica,
dan je duboko zagazio u tamu
što skriva rascvjetale maslačke
kraj puta mog djetinjstva.
Još sam na kapiji
i ispijam posljednju čašu
raspukle noći.
A sutra?
Sutra s lavežom pasa mog sela
odlazim na drugu stranu
odakle se ne vidi
umiranje maslačaka
pod kapima proljetne kiše.

VERA KOROPKIN – RATKOVAC

Derventa, BiH

ŽEĐ

Ljepota iz tebe izvire
kao voda s izvora
koja lagano teče niz obraz
i zadržava se na usnama.

Opijen božijom ljepotom,
žeđ me obuzela u želji
da popijem vodu s usana
i ugasim svoju sebičnost.

Zamoliću samo jednom
i nikad više da popijem
tvoje usne i ubijem
svoju sebičnost.

SLAVKO PEĆIĆ – PESA
Derventa, Bosna i Hercegovina

NE DAM SE BEZNAĐU

Dokle ćete kiše, meni Sunca treba
Da mi zgreje kosti, prozeble od leda
I zaiskri pogled, kao s vedrog neba
Da se zraka svaka u njemu ogleda

Dokle ćete tuge, meni radost treba
Želim belu pređu, dosta mi je crne
Nasušna je ona poput kore hleba
Pa da otkam nade k'o sedef biserne

Tad će suvim grlom pesma da poteče
Da zatrave polja, nekad puna drače
A note će njene svaku bol da leče

Srećna, neću dati dane da mi mrače
Isplivat je teško kad bujica krene
Ali ne dam život da beznađem svene

BILJANA KITIĆ ČAKAR

Prnjavor, Bosna i Hercegovina

ŠTA JE TU JE

Ovo nije život,
nego igra sudbine.

Ovo nije linija sreće,
nego ožiljak
na dlanu
moje leve ruke.

Šta je tu je.
Na dlanu je.

VIDA NENADIĆ
London, Engleska

GOST

Kada noć
Isprati dan
Iza sumornih
Planina
I razlije meku
Tminu
Sa visina.
Doći ću ti
Bosonoga
Tiho
Na prstima
Da ti budem
Gost
U usnuloj
Tišini.
Ne prostiri
Stol za dvoje
Ne trbaju čaše
Ni crveno vino
Bit ću samo kratko
Uzdrhtala sniježna
Balerina
Na Tvojim toplim
Vlažnim
Dlanovima.

MIRJANA ILKIĆ KOS

Mraclin, Hrvatska

GALOP ZATOČENOG NOMADA

Sada znam zašto nomadi ne vole zidove
ukočene i hladne krovove, uvijek iste ulice
nebo im je najsigurnije utočište
oblak pokrivka za promrzle udove,
divlja rijeka put u svitanje.

Ubiše moju dušu nomadsku,
oštrim sječivom prepoloviše noge slobodne,
svezaše me u okove čelične
željezni povez na oči mi staviše,
ugasiše krijes pred kojim sam pokorna klečala,
oteše mi konje na kojima sam u jutra galopom ulazila,
sakriše noć što dom mi je bila
pokosiše travu na čijoj sam rosi kose širila,
ostaviše mi teški zar da oči sama pokrijem,
staviše mi ulare da sa puta zacrtanog ne skrenem,
na leđa mi sedlo prikovaše
da teret života ne spuzne,
zauzdaše mi ruke da snove ne ispisujem,
ali zaboraviše srce vučice u tijelu prepelice
bolom ga osnažiše,
zaboraviše da srce nomadsko
i kada ga ubiju slobodom diše.

LAURA KLAPKA

Zagreb, Hrvatska

IŠČEN TE

Iščen te
u zabucanin
danim
moje manitosti
bužama iskopanin
u nesavršenosti
iščen, ma te nima
poškuri si
ka sjena odaš
bez govora
oli ti ga
slika bez tona

Postali smo
dvi prazne duše
šupji pogleda
slovima na karti
lapišon notana
ingropana
ne moremo
više ništa
izgubjeni u bužama
ne dodira
svak na svojoj
strani svemira

MLADENKA HUDI - HEDRA

Supetar-O.Brač-Hrvatska

TU SMO, A NEMA NAS

Mili!

Jesi li ikada slušao zatvorski pjev
lijepih, ali poluživih ptica?

Jesi li kroz tihe jecaje
hranio izgladnjele putujuće cigane
i plakao uz zveket lažnih dukata?

Jesi li skidao tamne uroke sa vlastith misli
i bacao zvjezdanu mrežu
po tajnim, još neotkrivenim oceanima?

Mili! Znam da si me tražio,
ali ova rujanska jutra
ne uzgajaju biblijske narcise
niti vole noćne frajle.

Ova maglovita, lirska jutra
oblače mrazne rukavice
i na gitari za početnike
pletu čipkaste jastuke
za novogodišnje, pozlaćene kočije
koje ćemo u prosincu Ti i ja
poput začaranih sobova,
vući,
ali nikada u njih sjesti.

LIDIJA PUĐAK

Zagreb, Hrvatska

NE ZNAM ZAŠTO

Ne znam zašto toliko volim:
Smaragdne listove maslina,
Pčelu u laticama mirisnog cvijeta,
Suncokret ustreptao dok se
Suncu klanja

Čarobnu melodiju rijeke u okrilju
Noćne tišine,
Plavu boju nebeskoga svoda,
Zanosnu igru valova na površini mora.

I ne znam zašto duša tako često,
Prepuna čežnje i samoće
Tone u tajanstvene tišine

Zašto nemirno srce daljine prekraja,
Pod zvjezdanom strehom beskraja
Gdje se prošlost i budućnost spaja?

I ne znam zašto toliko volim
Život i ljude,
Čak i kada mi gorak okus
Umjesto osmijeha nude.

FATIMA JAMAKOVIĆ ČORAMBEGIĆ
Sarajevo, Bosna i Hercegovina

TAPKANJE

Misli bi u pjesmu da stanu
u sredini januara,
(poslije prošle godine)
za tebe ,me sumrak veže.
Tapkam u mraku sobe
dozivam sumorne snove,
tražeći stih
da te u njega smjestim.
Nije samo pjesma dovoljna,
osjećanja nisu prašina
pa da ih brišem
kao višak
ili
kao suzu
skrivanu od drugih očiju.
Tapkam
još večeras
Sutra me za tebe
ništa ne veže
osim
gorčine.

FAIZA HARAČIĆ HELJA

Kakanj, Bosna i Hercegovina

BOJE LJUBAVI

Na plavo ti miriše ljubav -
pučinu, daljinu i vedrinu.
Utonem u to plavetnilo,
smelo kao dobar plivač
što talasima odoleva...
Onda shvatim da si oseka.
Neka sila ti promeni tok,
pa povučeš i mene u dubinu
spajanja, kajanja, greha,
smeha i straha.

Na belo mi miriše postelja-
podavanje snoviđenjima
kad sve diše u istom ritmu
jer strast je nadolazeća plima...
Ima se osećaj dobovanja kiše
što uspavljuje i budi.
Onda te kapi kiše, il' znoja,
usnama pokupim, a oči zatvorim...
Da se predam, il' borim,
oslobodim čula?

Na zeleno miriše spajanje,
travu povijenu od težine pokreta
kada se sve u klupko stvori
jer ne znaš kraj ni početak...

Nema se osećaj za ruku, glavu,
sve se to splelo u trzaj jedan.
Onda progovori govor tela
najlepšom arijom damara...
To komponuje božanska sila
akorde pripadanja.

MIRJANA ĐAPO

Brčko, Bosna i Hercegovina

100% PAMUK

Alergična sam na sintetičku ljubav,
onu što obiluje lažnim poljupcima,
obećanjima i patvorenim osjećajima.
Osip dobivam od lažnih izgovora
i loših isprika uz neznatan postotak elastina
kako bi mi što bolje stajalo.
Guši me tvoj sintetički sastav
od pohlepe, taštine i laži satkan.
Zato ja volim pamuk čist, bijel i mek.
Volim njegove tanane niti
i toplinu njegovog zagrljaja.
I da, nije važno jel' brendiran,
važno je da je prirodan i ugodan.
Ja uvijek provjeravam sirovinski sastav,
ali tebe, tebe su mi podvalili s lažnom deklaracijom
na kojoj je pisalo 100% pamuk.

DUBRAVKA ZAHARIJA

Rijeka, Hrvatska

LJUBIŠ ME MIRISOM LJUBAVI

Nemoj noćas da budeš nežni cvet
neko će ti namerno latice otkinuti
jer ne miriše ljubavlju kao Ti.
Nemoj noćas da budeš nežni leptir
neko će ti namerno iskidati krila
jer ne ume ljubavlju da leti kao Ti
Nemoj noćas...
Noćas budi Ti
koji miris ljubavi širi
dok zbog ljubavi opet leti

BILJANA ZABLEĆANSKI

Šabac, Srbija

UČINILA SI SE...

Učinila si se jučerašnjom,
a dan je tek svanjivao.

Učinila si se već ljubljenom,
a latice si tek otvarala.

Učinila si se dalekom,
a dahovi su nam se prožimali u jedan.

Učinila si se ženkom,
a kamen si u temelje spuštala.

Učinila si se podarenom mi,
a htela si me snagom i namerno.

Učinila si se tuđom,
a stanovali smo u zajedničkoj koži.

Učinila si se učinjenom,
a osmehe sam ti golim rukama hvatao.

*

Samo si se jednom zbilja bila učinila –
kad si umrla...

VLASTIMIR STANISAVLJEVIĆ - ŠARKAMENAC
Pariz, Francuska

NA KRAJU MOG VREMENA

Na kraju mog vremena
ti si iznova uzbudljiv
meni izazov,
potreban kao vazduh koji dišem.
Boli me lice,
oči svetle suzama
i ne mogu te privući,
kao ni moje telo, u suzama.
Postoji svet sa hiljadu prozora,
ali samo jedan je tvoj.
Ne znam da li je otvoren za vazduh
ili je uzburkao senke,
pa pukla je čaša
i moje izgužvane pesme,
te život mi igra na kraju mog vremena.
Može se reći i to da ove reči zbunjuju,
samo za neko vreme,
no bićemo besmrtni,
a onda,
ti si iznova uzbudljiv,
meni izazov.

DUŠICA MILUTINOVIĆ STANISAVLJEVIĆ

Pariz, Francuska

***

O tebi najlepše ćutim
Izmislila sam stotine reči
kojima te opisujem
ali ni jedna reč
nema snagu tvoga oka
ni mekotu tvog dodira
a oluja si.
Reči o tebi probude
sva sunca u meni
i mrak postane providan
pa ste jasnije vidim
a nemir si.
Daljinu sam u brod pretvorila
lice sam vodom natopila
snove privezala za trepavice
čekam te
jer život si mi

MAJA DELESANDRO

Beograd, Srbija

TEBI KOJA ĆEŠ DOĆI

Začeta si mnogo pre te zore
Kad sam te
Zagledana u nebo
Kao u svoje srce
Prošaputala

Dolaziš praznih ruku
Da popuniš moje
Ovozemaljskom nagradom
Snagom koja razmiče oblake

Dolaziš u nedeljno jutro
Dok nad hramom
Proleće jato roda

MARIJANA PILIPOVIĆ
Beograd, Srbija

IZ BONACE SRCA

akvarel jutra
oslikan u obrisu oblaka
sunčevom zrakom istkana
odjekuje tišina

u dvorcu morskog nevremena
misao razapeta u jedrima
uzdah snova
plovidba u smiraj

u ikebani zaboravljenih slova
lanternom sjećanja pučina se ljeska

sve miriše na satove
zaustavljene
na minut do sreće

nasukane misli
zatrto uzbuđenje

u oazi samoće
fatamorgana je utjeha

NEDA MILENKOVSKI (ALBA)

Labin- Hrvatska

POMIJEŠANE BOJE

Hoću li pronaći smiraj sutona
onaj crveno-narančasti sjaj neba
ako pomiješam sanje u boje.

Hoću li dobiti bistrinu rijeke
dodam li suzu svijetloplavoj
i malo bijele za brzac što teče.

Hoću li pronaći odraz svog srca
ako nacrtam portret žene
iz neke bajke, davne, zamišljene.

Bajke su za djecu šapuće suton,
rijeka se žuboreći smije,
boje se prevrnute pomiješale.

Naslikana je čežnja
ona se u svemu krije.
To tek je san isti kao i prije.

NADA VUČIČIĆ
Split, Hrvatska

VETROVI NA ŠARI

Obesiće me za drvo
troje nepoznatih
ko što su razapeli
vetrove na Šari,
pomodrelo januarsko Sunce
na Moravi.

Obesiće,
tako mi straha u kostima
na najvišu granu hrastovu,
oči što bludno gledaju,
misli što putuju, ruke što druguju i
usne što šapuću molitvu neku.

Obesiće,
tako mi vešala,
iluziju, smejuriju,
najsmeliju glavu nestvarnu,
za tanku nit paukovu.

Obesiće,
tako mi bešenja,
obesiće me o drvo
ko što su razapeli vetrove na Šari,
januarsko Sunce na Moravi.

SAŠKA VELJANOVSKA

Požarevac, Srbija

MOJI GRESI

Lažem zbog tebe ljubavi moja.
Ne umem drugačije da te opravdam
pred radoznalim pitanjima onih
koji znaju da imam tebe
a vidjaju me samu

Kradem zbog tebe ljubavi moja
Tebe kradem kad ne mogu da te imam.
Kradem te i plačem od stida
što greh kradje stavljam na dušu svoju
zbog tebe, ljubavi moja.

Ljubav je moja jača od greha i
zato verujem da neće biti kazne Božje
da će milosrdje pobediti.

Još nisam nikoga ubila
ali svakog dana u sebi
ubijam želju za tobom.
Tako sam grešna razapeta
izmedju Zapovesti i života,
ljubavi moja.

RADOJKA STANOJEVIĆ

Beograd, Srbija

KAD ZANEMIŠ

Nisam htela ništa reći
samo gluposti neke
prave reči u dubinama
rov prave
ne daju se tako lako
gotovo nikad nisu tu na jeziku
u ustima da sačekaju da se ispljunu
nemaju vremena
a znam ih znam ih
kada sam sama
kada pada kiša
kad se zagledam u mrak
i opije me neka tama
znam ih i kad ne dozivam
i rekla bih
ali ćutati jedino smem
lakše je
istina lomi staklo u želudcu
i dok do usana dođe
krvav je trag.

NEVENA UGRENOVIĆ - ISKRICA
Beograd, Srbija

SNEŽNA SKULPTURA

I beše mrak...
I beše odsjaj svetlosti
od gomile snega, tužnog pokušaja
da se napravi sneško belić...
Stajao je samo stari zardjali lonac.
Čudan je sjaj imao,
dok je tu jadnu sliku gledala
kroz prozor ...

Razmišljala je o neuspehu
svog smrznutog umetničkog
propalog dela...
Tu je trebalo da stoji
predivna snežna skulptura
jedne mladosti
sreća iz nje da isijava
po mesečevoj svetlosti,
a sve se urušilo za jedno popodne...

Sunce zna da bude izdajica
u nekim planovima...
Da sprži kad ne treba, da otopi
kad treba leda...
Da je samo još jedan dan
bilo iza oblaka
mesec i ona večeras
bi ostali bez daha,
Pred lepotom jednog prizora...

Mesec joj tiho šapnu,
ne tuguj,
ne luduj,
pašće novi sneg
pročistiće ti pogled...

DRAGANA ANDRIĆ
Čačak, Srbija

KAD BOGOVI DOZIVAJU

Reči zaneme kad dodiri govore
sponom nevidljivom,
svetlošću u mraku ništavila,
urlikom večnog da nema kraja.
Početak, davno ispisan anđelom i đavolom
da prolama svest sanjanim i prokletim.
Brazda da ureže,
rani i isceli,
kruniše za oltar pred nerođenima.
I pričest,
pred kim?
Postavlja na mesto, pitajući – kuda ćeš?
Drugog mesta nema, sem dubina,
kroz koje tonemo,
spojeni, ogoljeni,
iz kojih se u drhtaju tela rađamo
ljubavlju,
iznova,
slepi za svet smrtnika.
Kad bogovi dozivaju, čelo pada,
a ja plačem
i ljubim te.

IRENA MILETIĆ

Paraćin, Srbija

MOLITVA ZA LJUBAVNIKE

Ej, Ti, Svevišnji,
Ej, Ti, Vide Svevide,
Ej, Ti, Noćobdijo nad noćobdijama!
Brzo okončaj buntovne odnose
I muke ovih jedinstvenih ašiklija
Skrivanih anđela što klize alejama
Amora i Sapfe!

Blaženstvom omame boli odagnaj
I sputaj ate maglenih obličja,
Saberu arome makova opojnih
I stišaj arije minulih odjeka,
Skrši akorde šećernih ekstaza
Njiskavim kliktajem anđela ljubavi!

Nek strasni vrisci podatne ždrebadi
Ne priguše vapaje za novim stiskom!
Nek vapaj krvi uzvarele, jarosne glave rashladi
Blažeći jade životne u sadругu svome bliskom!

SLOBODAN DOŠIĆ

Beograd, Srbija

LJUBAVNICA U SJAJU I TAMI

Često mi se čini da čudan pogled imam
I u njemu dva oka više.
Pitam se, da li je to zbog ljubavi ili strepnje?
Svejedno...
Ja njima stalno nad tobom bdijem.
Kada si daleko, ja ih šaljem da te prate,
Da te gledaju iz tame pa da mi jave:
"Da li si mi veran, onda,
kad prijatelji odu i ostave vas same?
Da li si mi veran, dok se svetla gase
i vrata zaključavaju sa druge strane?
Da li si mi veran, dok ona uz tebe sasvim blizu leže?"

Moje te oči prate i gledaju dok te njene ruke traže,
Ja naprežem svoja dva oka da vidim
kako te zidovi pritiskaju
I kako na mesto gde ona ruku stavi krvavi tragovi
ostaju.
A onda...
Onda ugledam kako mislim svojim
misli moje tražiš, u noći,
U toj noći u kojoj bi svaki muškarac prevariti smeo,
U kojoj prevara prevaru i ne znači,
U kojoj ti je sasvim blizu ta žena što se daje,
A ti je nisi hteo.

Često mi se čini da čudan pogled imam,
I u njemu dva oka više.
Ili ja to sve, samo sanjam,
Ili strepim... od previše... ljubavi?

MARIJA JAKŠIĆ
Beograd, Srbija

NE ULAZITE BEZ POZIVA

Negdje između Sunca i Mjeseca
Između mora i vrha
Između mene i tebe
Nešto je nepomirljivo

Lebdi osjećaj nemira,
Traganja, sjete

Zavaravam se surogatima
Ljubavi, mira, sreće

Bježim u svoj svijet
Tamo mi je ljepše
I imam bezbroj razloga

Ne ulazite bez poziva!

LIDIJA LESKUR

Split, Hrvatska

ILUZIJA

Ne, stvarno,
u plamenu sveće
vidim tvoj lik.
Prilazim...
Osećam toplinu
pa vrelinu - kako boli iluzija.
Plamen treperi
nemirom mog uzdaha...
Ostala mi magla u očima.
Trepćem,
da te još malo gledam.

Kako boli iluzija...

BILJANA RADOVANOVIĆ

Šabac, Srbija

ZNAŠ LI BRATE?!

Znaš li ti šta je ljubav, brate?!
To je odricanje od zadnje kore hleba,
od zrna soli i kašike šećera...
A kad ti teški dani navrate,
ni reč ti jedna jedina ne treba,
jer ti je tvoja tišina večera!
Znaš li ti šta je ljubav, brate?!
Kada ti pogled u daljinu doseže,
na horizontu tvoj lik nazire,
usne te nemim kricima prate,
dok nas nemilost uspomena veže
a teška tuga srce i dušu satire!
Ne znaš ti šta je ljubav, brate!
Nisi se nikad ničeg odrekao!
Nikad se nikom nisi poklonio...
Crni te oblaci na putu sad prate,
krv si svoju pred Bogom porekao,
osmeh sa dečijeg lica sklonio!
Hoćeš li ikad naučiti da voliš brate?!

ESTER TERZIN Ex MARGIT

Kikinda, Srbija

OBUZELE SU ME MISLI

Obuzele su me misli.
Praznina pogleda
osobina je uvežbanih lica.
Rado kušam bol,
lakše raspoznajem sreću
kada mi se desi...
Nisu mi nepoznati gresi...
Drugima opraštam lakše
nego sebi.
Najviše me plaši
jutarnji odraz u ogledalu.
Još jedan dan
koji treba prohodati.
Još jedna bora smejalica-
za publiku...

IVANA PEPEŠ BOGOSAVLJEV

Subotica, Srbija

POKUCAJ NA VRATA

Pokucaj na vrata
Možda pronaći češ ljudskost
Pokucaj na vrata
Možda ih nađeš sve na okupu
Možda nađeš one koji mare jedni za druge
One koji nisu jedni drugima okrenuli leđa
Ondje gdje se ljudi gledaju u oči
Gdje slušaju ono što govore
Gdje osjećaju za ono što čuju
Možda još takvih ljudi ima.

JADRANKA TARLE BOJOVIĆ

Split, Hrvatska

NA MARGINAMA ŽIVOTA

Po krvavom trnju na marginama života
prkosi prosjak svoj studenoj hladnoći
s krnjavim zubima posljednjeg cvokota
zametenih putova čemerne zimske noći.

Odbačen kao dronjak u sivilu se mota
tražeći plamičak pravde u gluhoj samoći
kojom tugaljivo dirigira izgubljena nota
proklete sudbine što zauvijek će proći.

Bose krvave noge vjerni vodič mu liže
dok niz slijepe mu oči klize bolne suze
prizivajući smrt koja dolazi sve bliže.

Ožiljci od rana ispod rasparane bluže
svjedoče o patnjama što vjetar ih diže
na nijemome krikju kojeg anđeo uze.

IVAN GAĆINA

Zadar, Hrvatska

DUBINE

Evo ti pletenice,
popni se
do zvezdanog dna.
Izroni pramen mesečine,
javu ti spevah od sna.
Svilen jastuk
satkah nesnom,
izmišljenog tebe
uramila pesmom.

KASIJANA MILOŠEVIĆ

Beč, Austrija

NOĆNA IGRA LEPTIRA

Osluškujem tišinu,
Postojanje i vrijeme
Posebnim čulima,
Nekim dijelom sebe
Čeznem za
Ukradenim danima
Sanjivim, isprekidanim,
Čudesnim, vrelim,
Ali, našima,
Tisućama dana
Na lebdećim prostirkama
Između zemlje i neba...
Sada,
Zatečena na rukama
Noćnih bdijenja
Prislanjam dah
Na hladno staklo
Po kojema šaram
Iskrivljene slike
Života i umiranja
Promatrajući
Noćnu igru leptira,
Najtišu igru smjelosti
U kojoj nema odustajanja,
Zastanu, zatrepere i
Hrabro krenu prema izvoru
Svjetlosti,
Usprkos opekotinama...
Želim letjeti uz tebe,
Let bez kraja,

Želim igru ovih leptira,
Samo,
Moja krila su slomljena, i
Dok ti ucrtavam
Ime na staklu
Pitam se,
Mogu li zacijeliti
U tvojim sigurnim rukama...
Leptiri,
Prijatelji noći,
Možda ponovno poletim
I ja...

ANA DUDIĆ

Rijeka, Hrvatska

ŠARENICA

Izmisli me, ako me nema.
Odmotaj klupko ljubavi lagano,
jer svaka nit nije ista.
Ne mrsi kraj sa početkom.
Valjano slaži, da dobiješ
šarenicu prepunu cvetova,
satkanu od uzdaha.
Uzdasi nisu isti.
Neki kraći neki duži.
Oprezan budi.
Svako klupko ljubavi,
pažljivo uzmi i tkaj.
Šarenica mora biti meka
i dovoljno duga,
da ispuni srce i dušu.
Ako ne znaš ne počinji.
Izmisli me!

MILIJANA - MIKA GOLUBOVIĆ

Užice, Srbija

BALETSKE CIPELICE

Skidam sa sebe strah
od oca
kao jedan neželjeni
broš
bacam ga na pod
on se razbija
kao ručna granata

Gori podrum sećanja
uplakane lutke mašu

Moje rumene
baletske cipelice
odvele su me daleko
iz igre

ALEKSANDRA LUTHANDER

Stockholm, Švedska

NEGDE IZMEĐU

To nije onaj trenutak izlaska
Odvajanja iz majčine utrobe
Kada se po prvi put udahne
I zaplače

Niti je To
Smrt

To je
Danas
Obezbojena toplota
Tišina koja ne miriše
Zaustavljena
Negde između
Početka i završetka

Jer u prazno
Najlakše ulazi
Ništa

ISKRA PENEVA
Beograd, Srbija

ŽELJA

Kako se žena pomamno
I strasno k'o želja nesputana
Pretvori u ljubavnicu, ono besramno
Davanje koje u sebi ljubav rađa?

Kako su poljupci razuzdali usne
Koje su u slobodi trešnje zrele
I kipuća sreća smjeha, kad pljusne
Ponese u beskraj i tragove vrele?

Ruke se šire, k'o rijeka na ušće
I more kidano od bijesa
Šire od neba i oblaka gušće
Od zagrljaja vrelih i zemlja se stresa.

Dok se spajaju dva sna u jedan
Pa opržen vatrom dišeš, vruće
Za vodom žudiš, strašno žedan
Grudi trepere k'o tanko pruće.

Tijela koja se od želje,
Grče k'o prsti u ženskoj kosi
Sada su breze ponosne na sebe
Čutnja koju ljubav u dušama nosi.

SNEŽANA KUNTOŠ TROBOK

Sarajevo, Bosna i Hercegovina

VOJVODA VOJVOĐANSKI

Ako mi jave, umro Mika
reći ću im da greše.
Negde na nebu piše i slika
i opet prvi tango pleše.

Mokrinski sokak korak mu pamti
i sva njegova dečačka leta,
plava mu zvezda u oku plamti,
bosonog stigao na „Kraj sveta“.

Iako lično nije me znao,
veliki boem gos'n Mika,
plavi čuperak s dlana mi dao,
dok je mirisala tamjanika.

Ravnicom krenem niz Dunav plavi,
dok on do zore minute broji,
jedan mi talas dunavski javi
da mornar Mika na pramcu stoji.

Hvala ti, stariji po peru, brate
što ne znam živeti na brzinu,
što, dok me u snu tambure prate,
jezdim za tobom kroz Vojvodinu.

Hvala što ostah veliko dete,
što dušom čistom stihove niže,
što sam kroz pesmu, baš k'o ti, Miko,
za korak Bogu prišao bliže.

Ako mi jave, umro Mika,
reći ću, ore nebeske njive,
poslednji vojvoda vojvođanski
od onih vam je što večno žive.

DRAGAN PETKOVIĆ

Jabuka, Srbija

BOGATI PLURALIZAM AUTORSKIH POETIKA U INTERNACIONALNOJ KNJIZI BEZ GRANICA „PRIJATELJIMA“

(Priredila Safeta Osmičić)

Kada sam prvi put vidjela tekst internacionalne knjige poezije „Priateljima“ koju je priredila bh. književnica Safeta Osmičić, prvo što mi je palo na pamet bilo je koliko u svijetu i historiji književnosti postoji internacionalnih knjiga poezije ljudi i žena – pisaca i spisateljica koji su (i) naslovom jedne knjige, zaista, virtualni i/ ili stvarni prijatelji? I koji, svi zajedno svojim pjesmama, ovakvu ideju prijateljstva, ljubavi ka poeziji, međusobnoj odanosti i privrženosti (i) kroz književnost žele javno aknectirati (i) knjigom, što najbolje svjedoči najjača pozicija teksta ove knjige – njen smjeli naslov? Naravno, jeste mi padalo na pamet da se često u historiji književnosti i umjetnosti, općenito, jeste dešavalo (i redovno dešava) da se određene grupe umjetnika zajedničkim trudom, u svrhu zajedničkih vizija, ideala i ideja, nošeni istim neumornim entuzijazmom, upravo umjetničkim radom okupljaju zajedno oko izvjesnih projekata, koje kasnije pretoče u zajedničku knjigu ili često npr. muzičke projekte, likovne izložbe i sl.

Ali iza svih tih manje-više poznatih knjiga i projekata najčešće sam mogla pronaći jasno motivsko jezgro ili jezgra, tj. vrlo konkretne socijalne aktualne humane angažirane ideje, imena i prezimena određenih umjetnika i sl. I, svakako, izrazito plemenite neumorne herojske borbe (uistinu vrijedne pažnje) koje takva umjet-

nost zastupa i njeguje, u neprestanoj umjetničkoj zamisli da dobra umjetnost i lijepa i humana, zaista, može, barem na tren u očima svakog pojedinačnog čitatelja, mijenjati svijet. I kada je riječ konkretno o pjesničkim antologijama ili zbirkama uvijek sam do sada mogla utvrditi barem neku klasifikaciju na osnovu zadate jasne „pjesničke teme“, stila, književne epohe ili pravca, općenito poetike, ili nečega što „u književnom ili ovozemnom svijetu“ povezuje sve te autore i, prije svega, njihove tekstove u jednoj knjizi.

Međutim, zaista, ni sada ne mogu se sjetiti da li se ikada desilo da se u historiji književnosti pojavila pjesnička knjiga entuzijastične, u javnosti svima poznate, ali i nepoznate internacionalne pjesničke, no međusobno prijateljske gerile, koja se, zaista, virtualno i/ ili stvarno poznaje i koja (i) naslovom zbirke njeguje upravo to svoje prijateljstvo i međusobnu odanost i privrženost. I samo kroz čistu ljubav. Kako prema poeziji, tako i prema bliskosti i razumijevanju jednih ka drugima. I čije tekstove, na osnovu općih poetičkih karakteristika, jako malo ili gotovo ništa ne veže, osim upravo te čiste ljubavi i privrženosti poeziji. I, svakako, ideji njihovog međusobnog prijateljstva i prijateljstva kao svete ideje općenito.

Dakle, s obzirom na bogati pluralizam autorskih poetika, u samo jednom prikazu, jako je teško, tj. Gotovo nemoguće govoriti o konkretnim poetičkim osobnostima ove knjige. Bogatstvom svog pluraliteta knjiga „Prijateljima“ ostavlja mnogo, previše prostora svakom pojedinačnom čitatelju da uživa, ali i kritizira poeziju svih ovih autora, ipak, nikada ne zaboravljajte, vjerno zagrljenih idejom prijateljstva i ljubavi prema pisanju.

U njoj će ipak svi čitatelji sigurno pronaći nešto za sebe. Od upadljivog šarenila poezije nove osjećajnosti, ljubavne iliričnosti neoromantizma po ugledu na klasične evropske pjesnike, uređenog haosa i fikcije postmoderne poezije, ali i klasičnih soneta, narativnih pjesama, itd.

Važna ideja koju je neminovno spomenuti kada je riječ o ovoj knjizi je i činjenica da ona u svetoj pjesničkoj misiji prijateljstva i ljubavi prema poeziji i životu bez granica, spaja ne samo različite tekstove, već i autore s potpuno različitih prostora, autore različitih generacija, spolova, porijekla, „pjesničkih i drugih“ – posve nebitnih statusa, drugačijih interesa i okupacija, itd. Što je, svakako, uz humanu ideju prijateljstva i ljepote pisane riječi, uistinu, čini zbirkom poezije bez granica, čije se percepcije u očima čitatelja, moraju uvijek nanovo širiti, jer svako ograničavanje ovakvih tekstova, srećom, nije moguće.

Stoga, „Prijateljima“ jeste kliktaj pjesničke slobode, gotovo uzvišene naivnosti i humanosti, himna prijateljstva, oda poeziji, i, svakako, idila ljepoti bezgraničnog blještavila, a sklada svih Razlika.

Mirzana Pašić Kodrić, mr. sc.

SADRŽAJ

5. Predgovor / Safeta Osmičić
7. Na peronu lepršavog priviđenja / Admiral Mahić
8. Posebna / Redžep Nurović
9. Kako je prestala da živi moja sestra / Faiz Softić
11. Kao da ti nije ništa / Enver Muratović
12. Linija ljubavi / Zdravko Odorčić
13. Stanovaću kod tebe na poste restante / Danja Đokić
15. Smisao guranja kamena / Mirzana Pašić Kodrić
16. Posveta / Marica Radić Vidić
17. Vodenica / Mensur Ćatić
19. Put kojim si otišla / Mirko Popović
20. Mesec i stare čipke / Nena Miljanović
21. Ona... pjesma / Sabahudin Hadžialić
22. Sonet o naravi / Radomir Mićunović
23. Feniks / Edhem Mrđanović
24. Morski pejzaž / Safeta Osmičić
25. Nemoj se brinuti što me nekad nema / Šefik Daupović
27. Susret / Miodrag L. Pejić
28. Plamen / Mehmad Đedović
29. Ljulaška / Jasmina Hanjalić
30. Kad mislim o Marku (E)Miliu / Radije - Dija Hoxha
31. Svila / Nermin Delić
32. Izgorjeću zaljubljen u vatru / Peko Laličić
33. Toplina, daljina / Todora Škoro
34. Kroz prste vreme curi / DušanMijajilović Adski
36. Poljubac u večnosti / Drago Čingel
37. Epidemija / Borut Petrovič Vernikov
38. Oče, hvala ti (Za šibka krila) / Marko Skok
Mezopotamsky
40. U čaši kraj kreveta / Željko Krznarić
41. Nerođeni snovi / Slavka Klikovac
42. Primitivna konstrukcija / Duško Babić

43. Budi mi samo žena / Jelena M. Ćirić
44. Strast bitisanja / Milica Jeftimijević Lilić
45. Putnik / Danica Dana Dodić
46. Noćas je mesec ponovo ceo / Milen Šelmić
47. Između izlaska i zalaska sunca / Maja Kiš
48. Ljubavna / Evdokija - Eva Jančeva Petruševska
49. Vjeruj / Damir Pilko
50. Vivaldi / Dijana Uharek Stevanović
51. Beogradanka / Eleonora Luthander
52. Vidiš li osmjeh, ljubavi / Anna Maier (Sanja Kosić)
53. Mogu li...? / Mario Vranješ
54. Rudarima sjetno / Nihad Mešić River
55. Grand Canyon / Milan Stančić Kimi
56. Posljednja večera / Vesna Šare
57. Semenke / Ana Arsić Živić
58. Noć / Dragan Marković
59. (bez naslova) / Miloš Sakić
60. Nepovratno / Budimir Stefanović
61. Gašenje / Jože Brenčič
62. Porušena kuća / Miroslav Mišel Boltres
63. Mesec po telu / Gordana Jović
64. Noć / Anđelka Korčulanić
65. Deljenje / Valeria Večei - Funda
66. Čeznja / Zorica Stanković
67. Kob XLVI / Miroslav Mitković - Nam
69. Provincijalka / Majo Danilović
70. Vodena ljubav / Smiljka Jovanović
71. Ne briše te ništa / Dušan Živković
72. Sazdana od samoće / Gorjana Ana Dabić
73. Uvek si tu / Aleksandar Drndarević Singer
74. Kameni cvet / Hranimir - Hrane Milojković
75. Krogi so / Milan Novak
76. Oproštaj / Ljubica Ribić
77. Rubai / Matjaž Jarc
78. Prijamovanje / Goran Rančić

79. Ne umri ljubavi / Ani Staykova - Ivanova
80. Zovi me / Vlasta Sumarev
81. Sivo / Maja Šiprak
82. Ribizla / Ružica Petrović
83. Kapija / Vera Koropkin Ratkovac
84. Žeđ / Savko Pečić - Pesa
85. Ne dam se beznadu / Biljana Kitić Čakar
86. Šta je tu je / Vida Nenadić
87. Gost / Mirjana Iljić Kos
88. Galop zatočenog nomada / Laura Klapka
89. Iščen te / Mladenka Hudi - Hedra
90. Tu smo, a nema nas / Lidija Puđak
91. Ne znam zašto / Fatima Jamaković Čorambegić
92. Tapkanje / Faiza Haračić Helja
93. Boje ljubavi / Mirjana Đapo
95. 100% pamuk / Dubravka Zaharija
96. Ljubiš me mirisom ljubavi / Biljana Zablečanski
97. Učinila si se / Vlastimir Stanisavljević Šarkamenac
98. Na kraju mog vremena / Dušica Milutinović Stanisavljević
99. O tebi najljepše ćutim / Maja Delesandro
100. Tebi, koja ćeš doći / Marijana Pilipović
101. Iz bonace srca / Neda Milenkovski (Alba)
102. Pomiješane boje / Nada Vučićić
103. Vetrovi na Šari / Saška Veljanovska
104. Moji gresi / Radojka Stanojević
105. Kad zanemiš / Nevena Ugrenović - Iskrica
106. Snežna skulptura / Dragana Andrić
108. Kad bogovi dozivaju / Irena Miletić
109. Molitva za zaljubljene / Slobodan Došić
110. Ljubavnica u sjaju i tami / Marija Jakšić
111. Ne ulazite bez poziva / Lidija Leskur
112. Iluzija / Biljana Radovanović
113. Znaš li brate / Ester Terzin Ex. Margit
114. Obuzele me misli / Ivana Pepeš Bogosavljev

115. Pokucaj na vrata / Jadranka Tarle Bojović
  116. Na marginama života / Ivan Gaćina
  117. Dubine / Kasijana Milošević
  118. Noćna Igra leptira / Ana Dudić
  120. Šarenica / Milijana - Mika Golubović
  121. Baletske cipelice / Aleksandra Luthander
  122. Negde između / Iskra Peneva
  123. Želja / Snežana Kuntoš Trobok
  124. Vojvoda Vojvođanski / Dragan Petković
-
127. Bogati pluralizam autorskih poetika u internacionalnoj zbirci bez granica „ PRIJATELJIMA”
-
131. Sadržaj

ISBN 978-953-7844-87-5

